

Dnevnik

Praksa pri predmetu Specialna pedagogika

Center za sluh in govor Maribor

1 dan:

V centru za sluh in govor so vključeni otroci z različnimi motnjami. Otroci, ki so gluhi in naglušni, gluhi otroci s polževim vsadkom, otroci z govorno-jezikovnimi motnjami, več vrstno moteni otroci, dolgotrajno bolni otroci, otroci z motnjo avtističnega spektra (MAS) in pa tudi otroci brez težav s sluhom in v govorno-jezikovni komunikaciji.

Prakso smo začeli pri delovni terapiji. Delovna terapevtka nam je pobježje pokazala, kako njeno poteka. Pri njeni uri sta bili deklici z imenom Teja in Doroteja. Z vajami je želela poglobiti njuno fino motoriko, te vaje so bile razne sestavljanke, delanje črk iz plastelina, barvanje... Namen tega je bil npr. pri barvanju, če deklica pravilno drži barvico.

Nadaljevale smo v glasbeni učilnici, kjer so imeli učenci na urniki glasbeno vzgojo. A ta ura glasbe ni bila takšna kot smo jo mi navajeni. Bila je bolj zanimiva kod pa smo jo mi imeli v osnovnih šolah. Pouk je potekal v zelo sproščeni ozračju. Učiteljica je preko igre spoznala učenčevo koncentracijo preko glasbe. Otroci pa so morali pozorno poslušati glasbo, da so vedeli, kaj morajo pri določenem inštrumentu narediti.

Pouk smo nadaljevale pri v drugem razredu. Otroci so nas že med glavnim odmorom spraševali, če bomo prišle v njihov razred in bilo so zelo veseli. Sami so nam pripravili stolčke na katerih smo sedeli med poukom. Učiteljica nam je povedala kakšne motnje imajo otroci v tem razredu. Eden otrok je bil popolnoma naglušen, dva učenca samo naglušna in ostali otroci pa so imeli govorne težave. Pouk je potekal s pomočjo slušalk.

Četrto uro pa smo si ogledale kako poteka ura športne vzgoje na tej šoli. Učiteljica športne vzgoje nam je povedala, da je ta razred po njenem mnenju najbolj nediscipliniran razred na tej šoli. Neka deklica, ki je prišla iz druge osnovne šole naj bi na tej šoli doživela velik uspeh. Na prejšnji šoli ni spregovorila skoraj nobene besede, a na tej šoli pa govori veliko več.

2 dan:

Drugi dan smo začele v vrtcu. V oddelku, ki se je imenoval pikopolonice. V tem oddelku je bilo 6 otrok z slušnimi motnjami. Otroci, so bili stari od 4 letih (toliko je bil star najmlajši) do 6 let. Ko smo prišle na prakso smo odšli na zajtrk in ob pojedini, nam je vzgojiteljica razložila motnjo vsakega otroka, na kaj moramo biti pozorne. Prakso pa smo nadaljevale v učilnici. In že na začetku smo vedele, da ta vrtec ne bo iz gledal takšen, katerega smo navajeni vsi otroci, ki nimamo različnih motenj. Njihov delavni dan v vrtcu, je sestavljen iz različnih igrice, ker vzgojiteljica dela na tem, da čim bolj uporabljajo svoj preostali sluh in, da čim več govorijo. Najde, se tudi nekaj časa za igranje, a le malo. Vzgojiteljica je z otroci izvajala različne igre. Najprej so se razgibali, da so bili čim bolj skoncentrirani na nadaljnje igre. Potem je učiteljica naredilo vrsto in udarjala z bobnom, ko se nehala udarjati z njim so se morali vstaviti in biti čisto pri miru. Bilo je opaziti, da nekateri niso registrirali ali niso slišali kdaj je boben prenehal in so le videli prijatelje, kdaj so se vstavili in so se tudi oni potem. Naslednja igra je bila takšna, da so se usedli v krog in vzgojiteljica jih je pokrila s rjuho. Otroci niso videli kje vzgojiteljica stoji in kje slišijo boben, ko pa jih je odkrila so morali steči tja, kjer so slišali, da prihaja zvok. Pri naslednji igrice, so morali prepoznati različne zvoke (zvok piščalke, reglje, zvončkov...) in vzgojiteljica je zaigrala na ena od instrumentov in otroci(ki so imeli čez oči rjuho) so morali pokazati na ta instrument. Na koncu pa so še delali s pomočjo slušalk. Vzgojiteljica nam je pokazala kako normalen človek, ki ni gluha ali naglušna sliši čez ta očala. Po vajah so imeli sadno malico in potem prosti čas za igranje. Po igranju pa so imeli ustvarjalno delavnico, kjer so risali rožice in metuljčke z voščenkami.

Moje mnenje:

Ta praksa pri predmetu specialna pedagogika mi je bila zelo všeč. Morda še bolje kot naša opazovalna praksa na rednih osnovnih šolah. Ti otroci s potrebami so bolj odprti, bolj so veseli, če kdo pride k njim v razred, veliko ti zaupajo in se mi zdi, da imajo več življenja kot pa normalni otroci. In vse je odvisno od njihovih staršev, če jih starši dojemajo kot otroke z motnjami bodo ti otroci vedno taki in se bodo težko pobrali. Če pa starši z njimi ravnaajo tako, kot bi z normalnimi so otroci bolj samostojni, lažje se naučijo in so bolj prilagodljivi.